

DE ARME EN DE RIJKE.

IN overoude tijden, toen Onze lieve Heer nog zelf op de aarde onder de menschen rondwandelde, gebeurde het eens dat hij 's avonds vermoeid was, en de nacht hem overviel voordat hij een herberg bereikt had. Maar aan de weg waarlangs hij ging, stonden twee huizen tegenover elkaar. Het eene was groot en mooi, het andere klein en armelijk; het groote hoorde van een rijke en het kleine van een arme man. Toen dacht Onze lieve Heer: „Ik zal het de rijke niet lastig maken als ik bij hem overnacht.” En hij klopte aan de deur van het groote huis.

Toen de rijke kloppen hoorde, maakte hij het venster open en vroeg aan de vreemdeling wat hij wilde. Onze lieve Heer antwoordde: „Ik zou hier graag slapen vannacht.” De rijke man bekeek de zwerver van het hoofd tot de voeten, en omdat Onze lieve Heer heel eenvoudig gekleed was en er niet uitzag als iemand die veel geld in zijn zak had, schudde hij het hoofd en zei: „Ik kan je niet herbergen; al mijn kamers liggen vol kruiden en zaad, en als ik iedereen zou herbergen die aan mijn deur klopt, dan kon ik weldra zelf bedelen gaan. Zoek ergens anders een onderdak.” Meteen sloeg hij het venster dicht en liet Onze lieve Heer buiten staan. Die keerde hem dus de rug toe en ging naar de overzij naar het kleine huis.

Nauwelijks had hij aangeklopt, of de arme man deed het deurtje open en vroeg de zwerver om binnen te komen. „Blijf vannacht bij me,” zei hij. „Het is al donker en vandaag kan je toch niet verder reizen.” Dat beviel Onze lieve Heer, en hij kwam bij de arme man binnen. De vrouw gaf de vreemdeling een hand, verwelkomde hem en zei dat hij doen moest of hij thuis was, ze hadden wel niet

veel in huis, maar wat ze hadden, gaven ze hem van harte, en ze hoopen dat hij dit weinige voor lief wilde nemen. Toen zette zij een pan met aardappels op het vuur, en terwijl die kookten, melkte zij haar geiten, dan hadden ze een beetje melk bij het eten.

Toen de tafel gedekt was, ging Onze lieve Heer met hen aan tafel zitten en at met hen mee, en het eenvoudige maal smaakte hem goed, want er waren opgewekte gezichten bij.

Nadat ze gegeten hadden, werd het tijd om te gaan slapen. Toen wenkte de vrouw haar man stil bij zich en fluisterde hem in: „Hoor eens, lieve man, laten we vannacht wat stroo in de hoek spreiden en daarop gaan liggen, dan kan de arme zwerver in ons bed gaan liggen en lekker uitrusten, want als je de heele dag loopt, word je moe.”

„Dat is best,” antwoordde de man, „ik zal het hem aanbieden,” en zoo ging hij naar Onze lieve Heer en vroeg hem of hij niet in hun bed wilde slapen om eens goed uit te rusten.” Onze lieve Heer wilde hen beiden hun bed niet afnemen, maar zij hielden niet op, tot hij hun eindelijk hun zin gaf en in hun bed ging liggen. De man en de vrouw zochten een plaatsje op de grond op het stroo.

„Zoek ergens anders een onderdak!”

De volgende morgen stonden zij op nog vóór de dag was aangebroken, en ze kookten voor de gast pap voor het ontbijt, zoo goed ze maar konden. Toen de zon door het kleine venster naar binnen scheen en Onze lieve Heer was opgestaan, at hij weer met hen samen en maakte toen aanstalten om op reis te gaan. Maar toen hij in de deur stond, keerde hij zich om naar het tweetal toe en zei: „Omdat jullie zoo goed en medelijdend bent, mag je drie dingen wenschen, die zal ik vervullen.” Toen antwoordde de arme man: „Wat zou ik anders wenschen dan de eeuwige zaligheid en dat wij beiden, zoolang wij leven, gezond mogen blijven en ons dagelijksch brood hebben; en ik weet niet wat ik nog als derde wenschen zou.”

„Wel,” zei Onze lieve Heer, „zou je niet een nieuw huis willen hebben in plaats van dit oude hutje?” „Ja,” zei de man, „als ik dat ook nog krijgen kon, dan zou ik dat wel prettig vinden.”

Toen vervulde Onze lieve Heer hun wenschen; hij veranderde het oude huisje in een nieuw, gaf hun nogmaals zijn zegen en ging verder.

Het was al klaarlichte dag toen de rijke man opstond. Hij ging voor het venster zitten en wat zag hij, op de plaats waar dat armelijke hutje stond? Een mooi nieuw huis, met roode pannen gedekt en flinke ramen, keurig geschilderd. Hij zette groote oogen op en riep zijn vrouw toe: „Zeg eens, wat is hier toch gebeurd? Gisterenavond stond daar nog die ellendige hut, en nu staat daar een mooi huis; ga eens naar de overkant en vraag eens hoe dat er gekomen is?”

De vrouw deed wat haar man haar zei en ging naar de arme menschen toe, en vroeg hun wat er gebeurd was. „Wel,” zei de man, „gisterenavond kwam hier een arme zwerver, die onderkomen vroeg voor de nacht, en vanmorgen toen hij wegging, heeft hij ons drie wenschen toegestaan: de eeuwige zaligheid, gezondheid in dit leven met het dagelijksch brood erbij, en ten laatste nog in plaats van onze oude hut een mooi nieuw huis.”

Toen de vrouw van de rijke dit gehoord had, liep ze vlug naar haar man terug en vertelde hem het verhaal over. „Ach,” zei de man, „ik zou mezelf wel een ongeluk willen doen. Had ik dat maar geweten! Die vreemdeling is eerst hier geweest en wilde bij ons overnachten, en ik heb hem afge-
wezen.”

„Weet je wat,” zei de vrouw, „klim dadelijk op je paard en rij zoo hard je kan, dan kan je de man nog inhalen, en dan moet je vragen of hij je ook drie wenschen vervult.”

De rijke man vond dit een goede raad en volgde die aanstonds op; hij rende op zijn paard de weg op en werkelijk, na eenige tijd haalde hij Onze lieve Heer in. Hij praatte heel mooi en aardig en zei, dat hij hoopte dat de heer het hem toch niet kwalijk zou nemen dat hij hem niet dadelijk binnengelaten had: hij had het nog willen doen en naar de huissleutel gezocht, en toen hij die gevonden had, was de heer verdwenen. Maar hij hoopte dat wanneer de heer weer die weg langs kwam, dat hij dan bij hem zou binnenkomen.”

„Ja,” zei Onze lieve Heer, „als ik nog eens terug kom, zal ik dat doen.”

Toen vroeg de rijke man, of hij ook niet drie wenschen doen mocht, evenals zijn overbuurman.

„Ja,” zei Onze lieve Heer, „dat mag je wel, maar het is beter dat je niets wenscht, want het kon wel eens minder goed voor je zijn.”

De rijke man vond, dat hij toch wel wat uit kon zoeken dat hem gelukkig maken kon, wanneer hij maar wist dat de wensch vervuld zou worden.

Toen zei Onze lieve Heer: „Rij maar naar huis, en de drie eerste wenschen die je doet, zullen vervuld worden.”

Nu had de rijke man zijn zin; hij keerde zijn paard om en reed naar huis. Al rijdende dacht hij er over na, wat hij wenschen zou. Terwijl hij daarover zat te denken en de teugels los liet, begon het

paard te springen. Daardoor werd de man in zijn denken gestoord, en dat kwam hem nu niet best gelegen. Hij trachtte het paard tot rust te brengen, klopte het op de hals en zei: „Kalmpjes, kalmpjes aan, Liesje!” Maar het paard maakte opnieuw rare sprongen. Toen werd de man boos en riep ongeduldig: „Jij lastig dier, ik wou dat je je nek brak.” Op hetzelfde oogenblik, plof! daar lag het paard tegen de grond; het was dood en bewoog zich niet meer. Daarmee was de eerste wensch vervuld. De rijke man was gierig, en hij wilde het tuig en het zadel niet in de steek laten; hij maakte het los, hing het op zijn rug en moest nu te voet naar huis gaan. „Ik heb nog twee wenschen over,” dacht hij, en troostte zich daarmee.

Maar 't was warm weer, de weg was mul en zanderig, de middagzon brandde fel en de man werd moe en verdrietig; het zadel drukte zwaar op zijn rug en nog had hij niet uitgedacht wat hij wenschen zou.

Toen kwam hem in de gedachten hoe goed zijn vrouw het nu had: die zat genoegelijk thuis in een gemakkelijke stoel op een koele plek lekker te eten. Dat hinderde hem hoe langer hoe meer, en eindelijk zei hij zonder erbij te denken zachtjes bij zichzelf: „Ik wou dat zij thuis op het zadel zat, in plaats dat

„Ja,” zei Onze lieve Heer, „dat mag je”

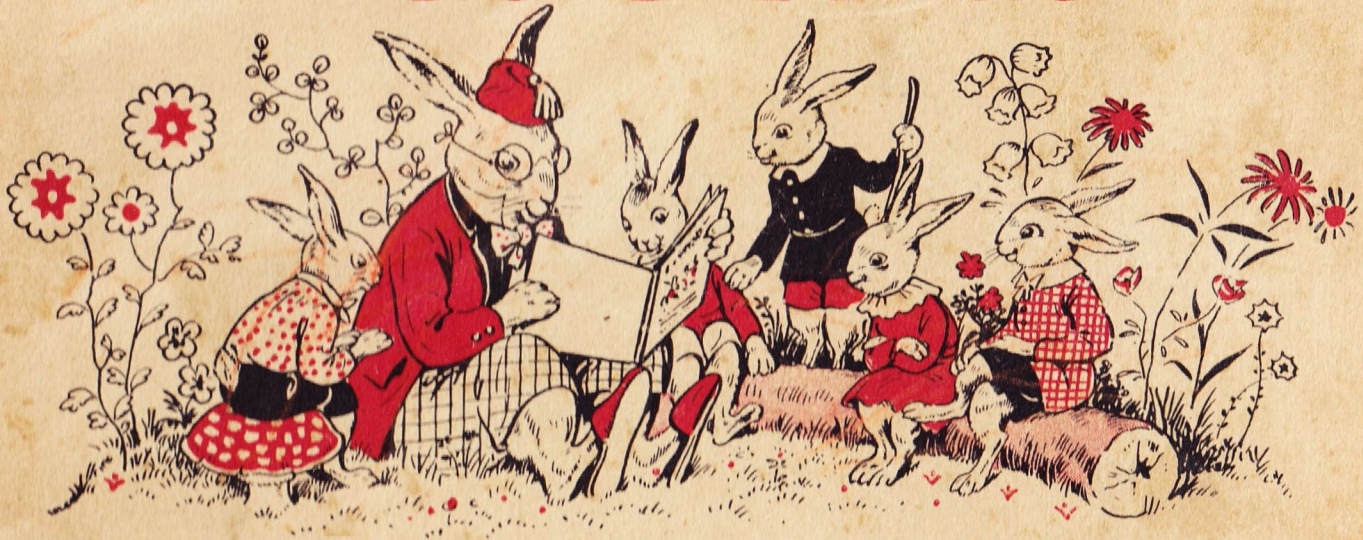
ik daarmee moet voortsjouwen!” Hij had het laatste woord nog niet gesproken of het zadel was van zijn rug af, en nu merkte hij dat zijn tweede wensch ook in vervulling was gegaan. Toen brak het zweet hem uit; hij kon het niet meer uithouden en begon op een drafje naar huis te loopen. Daar wou hij ergens stil gaan zitten nadenken welke groote wensch hij voor het laatst doen zou.

Maar toen hij thuis kwam en de deur van de kamer open deed, zag hij midden in de kamer zijn vrouw op het zadel zitten, en wat ze ook deed, ze kon er niet af. Ze schreeuwde en riep om hulp, maar al haar jammeren hielp niets. Toen zei hij: „Wees maar tevreden; ik zal alle rijkdommen van de wereld voor je wenschen, als je stil blijft zitten.” Maar de vrouw werd woedend en schold hem uit voor een stommerik en zei: „Wat baten mij alle rijkdommen van de wereld, als ik mijn leven lang op dat zadel moet zitten. Jij hebt mij dit toegewenscht, nu moet jij me er ook weer afhelfen.” En of de man wilde of niet, hij moest nu wel de derde wensch doen, dat zij weer van het zadel af kon, en ook die wensch werd dadelijk vervuld. Hij had dus met zijn wenschen niets gekregen dan boosheid, moeite, scheldwoorden en een dood paard.

Maar de arme menschen leefden stil en vergenoegd in gezondheid voort tot hun zalig uiteinde.

Sprookjesboeken van Vader Haas

NAVERTELD DOOR FELIX ORTT MET PRENTJES VAN JAN WIEGMAN

ZESDE BOEKJE

UITGAVE VAN HAAS' AZIJNFABRIEKEN N.V.

HAARLEM

Sprookjesboeken van Vader Haas

ZESDE BOEKJE

Sprookjes van Grimm, voor de kleintjes naverteld

DOOR

FELIX ORTT